

як Літва задонатим пристань темель, іде навіть більше собі, що Франція їй в цьому допоможе.

До УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
Приймається в Січни, Лютім і Марті

БЕЗ ВСТУПНОГО СТАРШИХ МУЩИН, ЖЕНЩИН
ЯК РВНОЖ І ДІТИЙ.

Користайтеся з Нагоди Продовження Ювілейної Кампанії!

Вступайте в Члени Українського Народного Союзу.

На Святий Вечір.

Не свічу світла. Вже коротка днина
Скінчилася і ніч стоїть в вікні.
Нехай отса вечірня година
Давні часи нагадає мені...

Глухе село, заховане в ярочку,
Немов за пазухою в Боях, спить.
Зима, мороз, лиш дим як по шурочку
Зпід стріх і з коминів в гору біжить.

Нічний туман сучється по долині,
Паде сніжок, як лебединий пух.
„Який мороз, який мороз там нині!“
Говорить парібок, що вніс лідух.

„А не забудь худобі сіна дати,
І в жолуд коням виспати обірк,
Опиновчи вони будуть казати,
Чи довгий ще Господь судив нам вік.

Возьми лопату й відаєти від хати,
Хоч трохи сніг, (алеж паде-паде!)
А першої зорі ще не видаєти?“
„Ні одної не бачив я нігди“.

„Так без зорі зачнемо. Е проснорки?
Є мід?... Значить нам зачинати пора!“
І заповніється хата простора,
Привітається, хоч низька і стара.

І починаються-отсі бажання,
Котрийми раз обмінюємося в рік.
„Дай Боже вам шасливе панування“,
„А вам дай Бог прожити довгий вік“.

„Щоби ми діти розуму навчили
І довели їх добре під вінець,
А-там — хіба ще тихіє могили
І пам'яті не зложі — кінець“.

Бажання... Поки ще собі бажаш,
Поки від долі ждеш чоґоненубд,
Починаються-отсі бажання,
Котрийми раз обмінюємося в рік.

То поти ще у світі право маєш,
Нема бажань, значить: здоровий будеш!

Та якби з тих бажань одна десята,
Або хоч сотна часта здійснювалася нам,
Життя булоби як Різдвяні свята,
І як танок довкола райських брам.

Та що казати!... Ось вже і борщ димиться,
І рибка, голубці і пироги,
Ідти, говорити... Боже, чи це сниться,
Чи привиди снуються навкруги?

Які веселі всі і говірливі,
І скільки радості, скільки надій,
Які розмови ширі і правдиві,
Як жваво кидують на стелю рій!

А діти під столом шукають в сніг
Горіхів. Хто з них знайде золотий,
Той буде в долі, ніби на коліні
У мамі. — Я знайшов свистуні пустий...

Жартуючи, минавшину згадали,
Згадали тих, що їх тепер нема,
І голови над стіл понахилили,
Мов журяться. А за вікном зима.

Зірвався вітер зимний і снігами
Засипує доріжку до воріт
Цвинтарних, ніби між ними і мамі
Останній заривати хоче сід.

Як зимно їм... Та годі сумувати,
Бо чути, як ідуть колядинки,
А що мороз, так кінчуть їх до хати,
Дають їм яблука й медяники.

„Небо і земля“, „Нова радість стала“,
І „Бог предвечний“ співає весь двір.
Ніби хатина крила з небес дістала
І від землі знімається до зір.

Летить до неба з вітром в перегони
Там де надії, мрії, благодать,
Аж на дзвінчик! задзвонили дзвони, —
Пора до церкви! Треба нам вставати!

Зібрався, пішав... Оттак пішло минуле
В невідомий, таємний, вічний храм.
Та хоч воно, як в морі потонуло
Во сік його не позабути нам,
Крізь гук війни, крізь морові проклони,
В різдвяний вечір, чуо — грає — він,
Сильніший над усім світа дзвоном
На нашій церкві в рідном краю дзвін.

Богдан Лепкий.

ХАРТИ

— То не правда, що Москалі
пють горілку при вських наго-
дах. Москалі люблять її пити
лише у двох випадках: коли на
стоїть оселедеш і коли на стої-
лі нема оселедеша...

Як були ми під Болеховом,
ще тисяч дев'яносто п'ятнадця-
того року, то приїхав в цім
пеклі проплатити...

Москалі більше п'ять соток
валити на мене... Я маю жи-
вих всего 10 чоловік. Що тут
робити... Кажу я адарти в
скорості! І все — аягло по-
костом!... П'ятсот тисяч тру-
пів!... а кілька тисяч живих
надалав...

— Кажете, що їх було всего
п'ятьсот; а ви забули тільки ти-
сяч та ще й надалав?

— Ну... Москалі загалом
дуже багаті... Відома річ, що
Москалі великий народ... Іх
числять понад 100 мільонів!...

(Зис).

Зробив дурницю.

— Як так, що ваш шеф оже-
нився зі своєю тайпайтеркою.
— Чув, зробив велику дурни-
цю.

— Чому?
— Бо досі диктував він, а те-
пер вона йому диктує.

Життє в Цінне коли старі люди здорові

Щоб бути здоровим, хороніться
хронічного затвердження. Лекса-
тивно для старих людей є
Dr. Caldwell's Syrup

БЕ було би велике добродійство
для старих людей, коли би вони
розуміли, що всі їх недомогання
затвердження, бо затвердження
се форма застари, що шождат мозок,
нервовий і мускулярний системі.

Витворюється біля голови, недомогання
стають що раз гірші, а ревматизм
що раз приривший. Коли Ваші очі
від затвердження, Ви будете чутися
шашинішій і без недомогання, спо-
лучних зі старечим віком.

Се є факт, що старші люди потребують загарту і заважну лексативу. Dr.
Caldwell's Syrup Pepsin є приємний і не дріє, є се рослинна мішанина Єпи-
петського листя з ароматичними травними складниками. Вживайте його,
а в недозвіл перестанете уживати всієї іншої лікарства.

Dr. Caldwell's Syrup Pepsin не є жал-
ким експериментом у старих людей,
бо є він на ринку вже понад 30 лі-
т і десь являється найбільше прода-
чає лексатива у світі; продана по-
над 10 мільонів бутелок річно. Ку-
пите її з розумінням, що вона ро-
бить, те, що ми говоримо, або ми
звернемо собі Ваші гроші.

КУПОН ДАРОВО ОКАЗОВОЇ БУТЕЛКИ.

Суть люди, котрі бачують вперед
попередити тому звані його куп-
тали. Такі нехай витнуть сей купон,
пришлють своїм і адресу
нашій, те се до

PEPSIN SYRUP COMPANY,
Monticello, Illinois
з доставити даром бутелку Dr.
Caldwell's Syrup Pepsin, оплачену
почтото. Не забувайте почтових
знаків. Те все даром.

ПРОРОКОВЕ ОКО

— або —

ІВАСЬ БИСТРИЯ І ЙОГО ПРИГОДИ

за В. Лозинський переповів М. Цейський.
(Продовження)

IX.

В ПАСТЦІ.

Пробудившись рано пташка на
зеленій гилі, світ йому ми-
лий, сонічок тепленьке, на неби-
лого. Стріпає росу з пір'яч-
ка, заспіває весело і вилетить
із корча на свободу, на розкві-
ти, на зелені поля, на пшениче-
колосья. Нараз паде стріла з
лука ловця або камінець із
пращі пастуха і ось вже бід-
нячий на землі зі зломаним
крилем. Так і мніє було. Мо-
лодість тому така шаслива, що
велику річ має собі за малу,
а малу за велику. Смуток для неї
наче за горами, а радість усе
близько. Хай що то, а вже ра-
діє. Бо коли ти молодий, то не
оглядаєш поза себе, а перед
себе не гадати. Що сталося, то
набач ніколи не було, а ста-
ється, про-те не дбаєти. Ти се
радіє собою і цим, що сьогодні
тобі судилося.

Коли я пробудився другого
дня, а була то неділя, ніщо вже
з цього не було в голові, що
мені вчора не давало заснути.

вічно був мені перед очима на-
че труп лежачий в крові на по-
лині, а тут бачу його; іде жи-
вий і здоров і ще більше опри-
стий на лиці і ще більше че-
реватий, як я оставив його!

Впав мені великий тигар із
душі і совісті, що я не вій-
ник, за якого я мав себе. Я ра-
до поцілював би був гайдуків
самой влади, хоч то певно вийде
на мою шкоду. Про чорного
жиди я вже в Підбрю знав, що
його Семен на смерть не вбив,
лише ранив тяжко. Але гово-
рили також, що вже не поможе
йому ніякий лікар і що муси-
ти вмирати. Отже і цьому я
був радий, що Семен так само
як я не є душегубом, бо хоч
козак певно не дбав про те, то
який мусів дати, коли вже
мав з ним спільну приназь і
тауну.

Я був за цією першою радістю
приїхави зараз прикрі думки.
Прийшов Кайдаш приїхав до
Львова і чому з ним є Кайда-
ш? Не про що іншого
певно й ходити, лише про Се-
мена, то і про мене, а навіть
про мене більше як про Семена.
Бо про Семена ніхто не знає
пропав, а про мене було легко
довідатися, бо я за посеред-
ництвом Марійки писав до
матини. А мати певно з самої ві-
стки іншим оповідала, що я у
Львові на добрій службі у до-

брих людей.

Думаю так, укритий в брәмї
дівлявся за ними, куди йдуть.
Із дива мені не може зійти, що
то за спілку має з ними золо-
тий Льоренц і куди їх веде?
Перейшли Ринок впоперед
підвішеної до західної перії.
Льоренц підпровадив їх під од-
ну каміньку, вказав їм браму
і верну, а вони обоє вийшли до
сней. Я знав, що то була ка-
менниця пана радного Уберови-
ча. Він тоді саме був вибраний
міським виїтом і з панамі лав-
нянками суди судив. Нераз мене
пан Пля або сам пан Шпикто
послав до нього. Льоренц вер-
нувся йшов як до костела До-
мініканів. А я, коли побачив,
що тамті остали в каміньці па-
ня дівка, біжу що сили за ним,
а як дойді до нього, вिताю-чем
но й кажу:

— Пане Льоренц, що ви цьо-
го турецького жиди і цього
другого черевачка вели кулись
через Ринок?

Пан Седмирадський писав
мене з ними, щоби я показав,
де мешкає пан Уберович. Вони
мають до нього важне діло, як
до війта — каже Льоренц.

— А що то за люди й відкі-
ля? — питаю, вдаючи, що їх
не знаю.

— Цей рден, у цьому дово-
ро чорному жуяці, то турець-
кий купець, каже навіть, що
сустанський, а цей другий

то гайдук із самбірського за-
мку. Приїхали за важною спра-
вою. Колиб ми мали це, що ви-
ни шукають, гей! Гей! ми пита-
ли би, що Львів коштує!

— То хіба цілий фір з золота
і срібла шукають, ну може і
кілька фір — кажу на те.
— Колиб то були фіри зо-
лата або срібла, легше могли
би йти. Та це, що забрали
цього Жидови, змістилося би
в мойй пригорщі, а такі за ньо-
го купив би половину Ринку!

— Щож би то за дивна річ
була! — викликував я і говорю
дальше, каже золотника по-
тінгати за язик. — Жартуйте
здорові, пане Льоренц, з мене
простачани.

— То не жарті, але шира
правда. Бо то брилант або най-
правдивіший діамант, дуже ве-
личкий, а найціннішої води. А
за такий брилант, то і сотки
тисяч дукатів платиться! Ко-
либ ти мав брилант лише та-
кий, як зеренце гороху, то вже
за нього пару волів купиш,
щож тоді, коли брилант такий
як голубчик яйце! Отже такий
великий брилант узато цьому
турецькому жидови.

— У Львові вваля йому? —
питаюся Льоренца.

— Не у Львові, але десь не-
далеко Самбора. Напав його
там у дорозі оден козак, пору-
бав страшно, в полі майже не-

живого оставив, а з брилантом
утік.

Мені дук заперло, як почу-
ці Льоренцові слова і так мені
душно зробилося, що і сло-
вечка хвилину не міг промови-
ти. На силу яось держався,
щоби ніби по собі не дати пі-
знати. А як лише трохи охо-
лоував, питаюся золотника:

— А що за справу має з цим
жидом і з цим брилантом па-
не Седмирадський?

— Що за справу? Пан Сед-
мирадський славний золотник
не лише тут у нас, але й у Ту-
реччині, і в Москві, і в Німеч-
чині добре його знають. Він
жез стільки вже літ торгує до-
рогочиними каменями. Пар-
ський скарб у Москві, то ще
йому цілі тисячі тисяч винен
за дороговічний камені, діаман-
ти, шафіри, рубіни, смарагди...

Та що тобї говорити, коли ти
дурний на це.

— То тому я цікавий, па-
не Льоренц і буду вам вдяч-
ний за це — кажу покірно,
щоби золотника заохотили до
оповідання.

Отже, мусиш знати, що мій
пан-майстер уже давно віді-
брав листи про цей зрабований
брилант. Мав йому прислати
князь Семидорський землі
Бетлєв гарбу, котрий вже був
собі згодив камінь у цього ту-
рецького жиди. Ходило лише
про це, щоби побачити його мій

пан і оцінити його вартість. По-
ті ммав писати камінь до Ам-
стердаму до Індерланді. Там
брилант мали оцілювати, бо
то ще сирій камінь, такий як
вийшов із землі. Оповідав нам
пан Седмирадський, що вже
давно чув про цей камінь і що
дівні вісти кружляють про
нього, наче в казі. Мав його
дуже знатний Турок, султан-
ський баша. Тому баші забра-
ли його козаків в Синопі над

Чорним морем, опісля козакам
відбив баша цей камінь. Та за
якийсь час він сам із брилян-
том попався у козацькі руки;
від козаків купив його той ту-
рецький жид. Мав той брилант
свою назву; бо дуже великий
брилант, тому, що їх велими
мало на світі, мають — так як
одні — свої назвища. І так є
оден величезний, що назива-
ється Когінон, інший назива-
ється Надір-шах, ще інший
Могол, а ще інший Фльоренц.

А той, що його забрав жидови
якийсь козак — як оповідав
пан Седмирадський — назива-
ється Пророкове око.

(Дальше буде).

Гарні вигляди.

Вона: Як тільки побере-
мось, дитину мою з тобою усі турботи!

Він: На щастя, тепер, не маю
турбот.

Вона: Тепер ні! — аж побере-
мось!

**НЕБУВАЛЕ! У НАС ДІСТАНЕТЕ
ПОРАДНИК ЛІКАРСЬКИЙ 201**
В МНОГИХ ІЛЮСТРАЦІЯХ. — Ціна за книжку
Замовлення разом з гроши посылати на адресу: „Svoboda“, 83 Grand St., Jersey City, N. J.

